

vilde andrage, men benyttede i mange Tilfælde Lejligheden til at tage forøget Skat af dem, og Aarsagerne hertil kunne være flere. De kommunale Udgifter stige i foruroligende Grad. Jeg behøver blot at minde om, at Alderdomsunderstøttelsen i de sidste 10 Aar er steget fra 5 Mill. Kr. til henimod 10 Mill. Kr. Det maa vel ogsaa siges, at der ude i Landet er opført adskillige Skolebygninger, der have kostet overordentlig mange Penge, det er nemlig sandt, at naar Læger og Arkitekter forene sig om at staa for Opførelsen af en Bygning, ville sikkert de hygiejniske Forhold blive forsvarlige, men det bliver meget dyrt.

Det var disse forskellige Grunde, tror jeg, der kunne være til at anke over de nuværende Skattelove. Det er ogsaa blevet sagt, at Kommunernes Bevægelsesfrihed og Ret til at foretage Paaligning er blevet indskrænket ved Skattelovene af 1903. Her tror jeg, at man ikke maa overse, at Amsraadene, der tidligere faktisk vare Overligningskommission og kunde ned sætte Skatteydelse med et hvilket som helst Beløb, nu efter Lovene af 1903 faktisk ere indskrænkede til at beskæftige sig med Skatteprocenten, idet Loven indeholder den Bestemmelse, at den Indkomst, der lægges til Grund for Statskatteansættelsen, ogsaa skal lægges til Grund for den kommunale Ansættelse. Amsraadene ere altsaa faktisk henviste til kun at beskæftige sig med Tillægs- og Fradragsprocenten.

Skønt jeg altsaa beklager, at den københavnske Skattelov ikke blev bedre, end den gjorde, vil jeg dog ikke tilbageholde, at der var noget ideelt ved denne Skattelov, nemlig det, at Loven fastsætter, at en Indkomst af den og den Størrelse beskattes med en Skatteprocent af den og den Størrelse, og hvad der saa er fornødent ud over dette, faas ved en forholdsvis Forhøjelse af alle de skattepligtiges Ydelser. Det er et godt Princip, og det var ikke uforlødent at faa det brugt mere, end Tilfældet er. Jeg ønsker ikke, at Skatteforhøjelsen fortrinsvis skal ramme de smaa Skatteydere, men at der sker en forholdsvis Forhøjelse, saa at Skatteyderne faa at vide, at hvis de af Sogne- eller Byraadet kræve denne eller hin nærmere eller fjernere liggende Opgave løst, koster det Penge. Det blev af en højerestaaende Embedsmand, straks da vi havde faaet Skattelovene, i et Foredrag sagt, at et af Hovedprincipperne ved de nye Skatter, ved at gaa bort fra de indirekte over til de direkte Skatter, var, at det

vilde virke opdragende paa Befolkningen, den vilde faa at vide, at naar den krævede den ene eller den anden Opgave løst af Samfundet, saa kostede det Penge, og denne vilde komme til at mærke det, selv om det var i ringere Grad. Det er nok muligt, at det kunde have sine Vanskeligheder at overføre dette Princip paa de kommunale Beskatningsregler, og jeg forstaaer godt, at Indenrigsministeren i det foreliggende Forslag ikke er gaaet over til at indføre dette, men jeg finder mig dog foranlediget til at nævne det som noget, der sikkert med Nytte kunde tages under Overvejelse.

Jeg nævnede i min Indledning den mellemkommunale Beskatning. Det gælder vistnok om den, at der er almindelig Utilfredshed med dens Resultat. Resultatet er efter den gamle Receipt: Meget Skrig og lidet Uld. Som oplyst i Fjor af den daværende Indenrigsminister indbragte den i alt i Byerne 150,000 Kr., i Landkommunerne godt 200,000 Kr., det var ikke noget stort Resultat efter de ret udviklede Regler, der bleve anvendte, men det er sikkert rigtigt, naar den højtærede Indenrigsminister med stor Forsigtighed er gaaet til en Udvidelse her; og jeg kan ganske tiltræde, at han ikke har fulgt Kommissionen ved i højere Grad at ønske Erhvervsbeskatningen underlagt det Skønstillæg, der bruges af Kommunerne, thi dette vilde efter min Mening ganske forrykke Erhvervsbeskatningens Karakter. Det maa paaskønnes, at han med stor Forsigtighed har bevæget sig paa dette Omraade, thi vi maa ikke blot tænke paa Forholdene mellem Frederiksberg og København — et Forhold jeg ikke er rigtig i Stand til at bedømme —, men ogsaa paa Forholdene ude i Landet, navnlig mellem en Købstad og de op til den grænsende Kommuner, for at vi ikke skulle faa det indrettet saaledes, at den ene faar Skatten og den anden Fattig- og Skoleudgifterne.

Jeg skal nu ganske kort nævne de Ændringer, der ere foretagne i det foreliggende Forslag, og som jeg ikke alt har nævnt, i alt Fald de væsentligste af dem. Forslagets § 1 indeholder en Udvidelse af den personlige Kommuneskat, saa det ikke blot er enhver, der har fast Ophold i Kommunen, der kan sættes i personlig Kommuneskat, idet der er indskudt efter „enhver“: „der for sig eller sin Husstand har fast Ophold“. Denne Udvidelse synes mig meget formaalstjenlig. Ligeledes er der i § 5 brugt lidt andre Udtryk, der sikkert ere i høj Grad betimelige. I den tidligere Lov var der med Hensyn til Skatten til den Kom-